

Tanítás utáni elfoglaltságok és játékok

Majzik Istvánné (64) visszaemlékezése:

Tanítás után a gyerekek legtöbbször a szüleiknek segítettek a mezőgazdasági munkában. Leginkább a kapálásban, etetésben és a takarmány begyűjtésében. Télen a lányok leginkább hímzéssel foglalkoztak, fontak vagy szőttek. Játékaink a rongyból készült baba vagy a tehénszőrből készült labda voltak. Csutkából várat is építettünk.

Juhász Imréné (87) visszaemlékezése:

Az egyszerű parasztyerekeknek az anyjuk által varrt rongyból készült babájuk volt, még az urak lányai kisebb-nagyobb porcelánbabákkal játszottak. A fiúk legtöbbször bigéztek. Rajzoltak egy kisebb kört, abba voltak kövek, faragtak helyes botokat, majd ezzel ütögették a köveket, vagyis verték a bigét.

Rongyból vagy tehénszőrből ők is készítettek labdát maguknak, amihez maguk találták ki a játékok formáját is.

A lányok csapatjátéka a: „Hogy a túró?” volt. A lányok köröket rajzoltak, majd párosával összeálltak. A párból az egyik lány volt a túró, a másik a gazda. A gazda állt, a túró guggolt. Egy lány járkált a körök között, majd valaki előtt megállt és megkérdezte:

- Hogy a túró? 3 garas?

- Három garas? Nem adom, inkább körbe szaladom!

Az árus körbe szaladta a guggoló lányt, majd helyet cserélt a vevővel. Majd ő próbálkozott másik gazdával.

Voltak gombos játékok is, főleg cserélgettük a gombokat, de volt már gombfoci is.

A mai ugróiskola nevű játékot, mi még sántikáló néven játszottuk.

Kacsúr János nagymamájának visszaemlékezése:

Gyakran magunk találtuk ki a játékokat. Összetört cserepekkel és kövekkel játszottunk boltosat. Sok időt töltöttünk a szabadban. A zsidó templom romjainál is sokat játszottunk. A kovács műhelye előtt állt egy nagy eperfa, oda is gyakran jártunk játszani.

Nagy Károlyné (72) visszaemlékezése:

Télen a befagyott Bársonyoson játszottunk. A meder akkor még tiszta volt, és a víz szintje is magasabb volt. Akár korcsolyázni is lehetett. A tehetősebbek sokszor megengedték, hogy felüljünk a lovas szánkójukra. Fakutyája viszont majdnem mindenkinek volt. Egészen a Kemei erdőig lehetett csúszni vele. Ott hógolyózni, hóembert- és hó várat lehetett építeni. Korcsolyát az idősebb fiúk tudtak készíteni rossz cipők talpára fából faragva.

Tóth Marianna nagyapjának visszaemlékezése:

Az 1930-1940-es években az iskola utáni élete is teljesen máshogy zajlott a gyerekeknek. Nagyobb terület állta a rendelkezésre a lakóház falain belül és kívül is a játékokra egyaránt. A játékok mindegyike sok mozgást igényelt. A sok mozgás lehetőségéhez hozzájárult az is, hogy a gyerekek segítségét igényelték a szülők a ház körüli és a mezőn végzett munkákhoz egyaránt. Ez esetenként élmények forrását jelentette, de máskor nagy teher volt.

Télen a legnagyobb játékot a befagyott Bársonyoson való korcsolyázás és szánkózás jelentette. Nyáron fürdeni jártunk a patakra, annak ellenére is, hogy a szüleink gyakran tiltottak minket ettől.

Nagy Sándorné visszaemlékezése:

Régen iskola után, vagy nyáron a szünetben a gyerekek libát őriztek és segítettek a szüleiknek a mezőgazdasági munkákban, vagy a házimunka végzésében. Selyemhernyót is tenyésztettünk. Amikor megfelelő nagyságúak lettek pénzt kaptunk értük, és a selymet eladták. Az etetésükhöz sok eperfa kellett. Régen volt is belőlük sok, a Miskolcra vezető út mellett. Persze játszottunk is. Gyerekként gomboztunk, csuhababákat készítettünk, pipacsot gyűjtöttünk vagy a fiúk bigéztek. Ez azt jelentette, hogy volt egy kb. 30 cm hosszú bot, az egyik végén kihegyezve. A végére egy másik bottal ráütöttek olyan erősen, ahogy csak bírtak, és akkor magasra repült. Mikor idősebbek lettünk moziba jártunk, vagy a bálókba.